

Κυριακής ΣΤ΄ Λουκά - Εορτή Αγίου Δημητρίου

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)



Εορτάζουμε και τιμούμε σήμερα αγαπητοί μου αδελφοί τον μεγάλο και λαοφιλή μάρτυρα της Εκκλησίας μας, τον πολιούχο και προστάτη της Θεσσαλονίκης, το παλικάρι και το καύχημα όλης της Μακεδονίας μας, τον Άγιο και Μεγαλομάρτυρα Δημήτριο τον Μυροβλύτη.

Γιορτάζουμε όπως λέγει και ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς και Αρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης τον γνήσιο και τέλειο φίλο του Θεού. Αυτόν που όχι μόνο δίδαξε αλλά και ποίησε σύμφωνα με τον λόγο του Ευαγγελίου. Γιορτάζουμε αυτόν που στις μέρες μας μπορεί να δώσει την πλέον σωστή και τέλεια ανατροφή.

Έναν άγιο όμως δεν τον τιμούμε μόνο με λόγους εγκωμιαστικούς, μόνο με έναν εκκλησιασμό την ημέρα της εορτής του, μόνο με δώρα και λαμπάδες, αλλά με το να προσπαθήσουμε να μιμηθούμε κάτι από την ζωή του. Γι' αυτό λέγει ο Ιερός Χρυσόστομος μνήμη Αγίου, Μίμηση Αγίου.

Και πράγματι! όλοι οι Άγιοι έχουν κάτι να μας δώσουν. Όπως οι περισσότεροι των ανθρώπων όταν φεύγουν από αυτή την ζωή αφήνουν κάποια περιουσία στα παιδιά τους και τους λοιπούς συγγενείς έτσι και οι Άγιοι μας αφήνουν πνευματική περιουσία.

Απ' όλη την ζωή του Αγίου Δημητρίου τρία πράγματα ας κρατήσουμε σήμερα, τα οποία αιώνες πριν τα εξύμνησε ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς, πλέκοντας το

εγκώμιο του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου.

Και πρώτα πρώτα ο άγιος Δημήτριος δεν υπήρξε ούτε επίσκοπος, ούτε ιερέας, ούτε μοναχός. Έζησε και πέθανε ως λαϊκός. Παρ' όλο όμως που έμεινε λαϊκός δεν έδειξε αδιαφορία για το έργο της Εκκλησίας, δεν παρέμεινε ένα παθητικό μέλος της, δεν αρκέσθηκε να πηγαίνει μόνο στο ναό όπως κάνουμε στην καλύτερη περίπτωση όλοι οι Χριστιανοί. Αλλά ανέλαβε έργο αποστολικό. Ανέλαβε το μεγάλο και δύσκολο έργο της κατήχησης των νέων στην περίφημη χαλκευτική στοά, που βρισκόταν στη σημερινή πλατεία δικαστηρίων της Θεσσαλονίκης, και την οποία οι Χριστιανοί συνθηματικά ονόμαζαν Καταφυγή. Με το κήρυγμα, τη διδασκαλία, την παράκληση, την κατήχηση, καλλιεργούσε τους πιστούς και τους κατηχουμένους, τους στερέωνε και τους ενίσχυε ν' αντιμετωπίσουν τους διωγμούς και την πλάνη των ειδωλολατρών. Έτσι κατέστη πραγματικά η καταφυγή των χριστιανών που επιζητούσαν στο πρόσωπό του την ασφάλεια, την ενίσχυση του φρονήματος και της πίστεώς τους, και την κατά Θεό αύξηση και πρόοδό τους. Ο Θεός θέλησε ο άγιος προτού γίνει μάρτυς να χρηματίσει και προφήτης και απόστολος.

Ας το προσέξουμε αυτό γιατί αν η αρχαία Εκκλησία γνώρισε μέρες δόξας αυτό το οφείλει στην ενεργητική και δυναμική στάση των λαϊκών μελών της.

Δεύτερο μεγάλο γνώρισμα του Αγίου μας ήταν η αγνότητα του, ψυχική και σωματική. Κράτησε καθαρή τη σκέψη και τη καρδιά του, αγνό το σώμα του και άγια την ψυχή του. Ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς τον χαρακτηρίζει όσιο, παρθένο, πάγκαλο, παναμώμητο. Λόγω αυτών των ιδιοτήτων του τον βρίσκει ανώτερο και από κορυφαίες προσωπικότητες της Παλαιάς Διαθήκης. Ολόκληρη η ζωή του υπήρξε μία "ευωδία Χριστού". Πριν ακόμη μαρτυρήσει και μυροβλύσει, ευωδίαζε με την καθαρή ζωή του.

Και αυτό το δεύτερο γνώρισμα του Αγίου μας, έχει στην σημερινή εποχή να μας πει πολλά. Διότι η αγνότητα όχι μόνο στο σώμα αλλά και στην ψυχή είναι η πλέον πιο σπάνια αρετή. Ζούμε σ' ένα απάρθενο κόσμο. Σε μία κοινωνία που τα ιδανικά της είναι μόνο η ανηθικότητα, ο φθηνός αισθησιασμός.

Ο Άγιος Δημήτριος ήταν ωραίος όχι μόνο εξωτερικά αλλά και εσωτερικά. Ήταν ωραίος όχι μόνο στο σώμα αλλά και στη ψυχή. Είχε νοερό και αθέατο κάλλος. Δυστυχώς επιζητούμε μόνο την αισθητή και φανερή σωματική ομορφιά και αδιαφορούμε για το νοερό και πνευματικό και αθέατο κάλλος! Κι όμως αυτό είναι που μας καθιστά αξιαγάπητους και αξιέραστους στο Θεό. Αυτό είναι που ελκύει την προσοχή και την εύνοιά Του.

Τέλος ο άγιος Δημήτριος εκτός των ανωτέρω ήταν και μάρτυς. Η εποχή μας

χρειάζεται όσο τίποτα άλλο τους μάρτυρες. Εάν δεν υπάρχει το πρότυπό του μαρτυρίου ο πολιτισμός μας θα καταρρεύσει σαν χάρτινος πύργος. Η εποχή μας έγινε κόλαση γιατί καλλιεργήσαμε φιλαυτία, φιληδονία, καλοπέραση. Χάθηκε από την εποχή μας το θυσιαστικό πνεύμα. Παλαιά οι άνθρωποι, έλεγε ο άγιος Παΐσιος, φυτεύανε δένδρα για να έχουν σκιά οι μεταγενέστεροι. Σήμερα επιδιώκουμε την άμεση προσωπική ωφέλεια εδώ και τώρα. Ακόμη και οι Χριστιανοί καλλιεργήσαμε ένα εύκολο χριστιανισμό, άνετο, ευρύχωρο, φωτεινό, χωρίς προβλήματα. Ξεχάσαμε το σταυρό και την θυσία του Χριστού. Ξεχάσαμε ότι είμαστε κοινωνοί αυτού του Σταυρού και της θυσίας. Ξεχάσαμε ότι για να φθάσουμε στην ανάσταση πρέπει να περάσουμε από τον Γολγοθά. Ξεχάσαμε τέλος ότι το μαρτύριο είναι χάρισμα είναι δώρο του Θεού που δίνεται στους πιο εκλεκτούς (Φιλ.1,29). Αυτός είναι ο προορισμός μας, το έργο μας, η κληρονομιά μας, το περιεχόμενο της ζωής μας. Το μαρτύριο και η θυσία. Και μη νομίσουμε ότι μόνο οι Χριστιανοί ανεβαίνουν πάνω στον σταυρό και οι άλλοι τον γλυτώνουν. Στο Γολγοθά σταυρώθηκαν και ληστές. Συνεπώς όλοι κάποτε θα ανεβούμε σε κάποιο σταυρό πιστεύοντες και μη πιστεύοντες. Με τη διαφορά ότι τον σταυρό των πιστών, τον κάνει ελαφρύ η χάρη και η δύναμη που προσφέρει ο Χριστός μας.

Ο Άγιος Δημήτριος λοιπόν υπήρξε μάρτυς και μάλιστα μεγαλομάρτυς. Λογχίσθηκε πολλές φορές με μανία από τους ειδωλολάτρες για να αναπληρώσει «τα υστερήματα των θλίψεων του Χριστού» (Κολ. 1,24). Πολλαπλασιάσθηκε σ' αυτόν το πάθος της πλευράς του Σωτήρος. Και τόσο διαφλεγόταν να χύνει συνεχώς το αίμα του, ώστε όταν έπαυσε αυτή η δυνατότητα, ο Θεός που ήξερε τον πόθο της ψυχής του, του έδωσε την δυνατότητα να χύνει μύρο. Το μύρο είναι μία άλλη μορφή του αγίου αίματός του. Όσες πληγές του άνοιξαν οι λόγχεις, τόσες βρύσες μύρου έγιναν με τις οποίες αρδεύεται η Εκκλησία του Χριστού.

Είναι δύσκολο αδελφοί μου να καταλάβουμε τα μαρτύρια των Αγίων μας με την ανθρώπινη νοοτροπία. Πρέπει να έχουμε «νουν Χριστού» και να βλέπουμε τη ζωή με το πρίσμα της αιωνιότητας και κάτω από το φως της Αγίας Γραφής.

Το αίμα, ο πόνος, τα δάκρυα και η πίκρα είναι η κατάληξη της ζωής πολλών Αγίων μας.

Ακολουθεί όμως αδελφοί μου η τιμή, η καταξίωση, το θαύμα, οι ιάσεις, το μύρο που παρέχουν και άλλα χαρίσματα και τέλος η άρρητη ευτυχία του παραδείσου την οποία μακάρι να γευθούμε όλοι μας με τις συνεχείς πρεσβείες του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου. Αμήν.

***Κήρυγμα Ιεράς Μητροπόλεως Φλωρίνης, Πρεσπών και Εορδαίας**